

acre. La llengua i la gorja, en contacte am les fulles, experimenten una sensació de cremor coent; però la dessicació i l'acció de l'aigua bullint destrueixen aquesta propietat. Per llur contacte sostingut am la pell, produeixen les parts fresques rube-facció i després phlyctenes, sobre tot si eixes parts han sigut trinxades i convertides en pasta humida. Les phlyctenes s'obren i s'ulceren; phenomen explotat abans pels mendicants, que, segons diuen, se feien amb aquesta planta ulceres de mal caracter. Sa aplicació constitueix, doncs, un procediment empiric de vesicació. Cazin l'elogia i diu que al camp sen pot treure un gran partit. Se l'ha usat contra l poagre, el rheumatisme, la ronya i la lepra. A l'interior, són ús requereix molt cuidado, puix és perillós. En Cazin (*Dict. Dech.*) dona les següents dosis: infús, de 5 a 12 grams per 500 grams d'aigua bullenta, a pendre en diversos cops (com diaphoretic); extret alcolic (un gram d'alcool per un gram d'herba i 8 grams d'aigua), 5 a 20 centigrams; polç, de 5 a 15 centigrams (com purgant).

THALICTRUM L.

És aquest genre de plantes compost d'herbes vivenques i glabres; els talls sovint fistulosos, les fulles alternes i bitripin-natiseques, amb el petiole aixamplat a la base i amb estipules adnies; i les flors, de color groguenc, són polygames monoiques o dioiques i tenen un perianthe simple.

RHIUBARBAR DELS POBRES. — *Th. flavum* L. — fr. *Pigamon*, *Pied de milan*, *Rhubarbe des pauvres*, *Rue des prés*. — Es l'especie més important. Se troba pel mont de Cabrera, *Salv.* i *Csta.*; pel Camp de Tarragona, *Webb.*, pels Pyreneus centrals, *Both*. Creix també en la comarca de les Guillerries, cap a Montsolí, i baixant pel riu Ter fins a Angles (*Vayr.*). Abans se creia que tenia totes les propietats del rhiubarbar, i s'usa encara en el camp com purgant, en decuit de 10 a 25 grams per mig porró d'aigua.

ANEMONE L.

(cat., esp., fr. i it., *anemone*; al., *windblume*; ingl., *anemony*)

Genre de plantes compost d'herbes vivenques, propries de les regions freds; tenen el tall subterrani ramificat, les fulles alternes amb el petiole de base ampla; i les flors, tant aviat solitaries com en nombre de dos o més, són quasi bé sempre her-